

เทศน์เช้า วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันมาฆบูชา เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานะ เราเป็นชาวพุทธ เราลงทะเบียนบ้านว่าเรานับถือพระพุทธศาสนา แล้วพุทธศาสนาสอนสิ่งใด? นี่เวลาวันสำคัญทางศาสนา หน่วยงานทุกหน่วยงานเขาพยายามจะโน้มน้าวให้คนไปวัด พยายามโน้มน้าวให้คนไปวัด เห็นไหม เหมือนกับเซ็นครกขึ้นภูเขา

เวลาเซ็นครกขึ้นภูเขานี้แสนยาก ทั้งดีด ทั้งจัด ทั้งดีด ทั้งจัดให้ครกนั้นขึ้นภูเขา แต่เวลาจิตใจมันเรียกร้องนะ เวลากิเลสมันทับถมใจนะ เหมือนกับครกนั้นมันกลิ้งลงจากภูเขา เวลาทุกข์ เวลายากที่มันบีบคั้นหัวใจ ไม่ต้องใครคิด ใครจัด มันเกิดขึ้นมาเองจากใจ แล้วมันก็ลี้ภัย มันก็เหยียบย่ำ มันก็ทำลายชาวพุทธทั้งนั้นแหละ

แต่เวลาวันสำคัญทางพุทธศาสนา เห็นไหม เขาต้องการให้คนไปวัด ไปวัดเพื่ออะไร? ไปวัดเพื่อวัดหัวใจของตัวเองว่าเป็นมนุษย์สมบูรณ์ไหม? ถ้าเป็นมนุษย์สมบูรณ์มันจะมีสติ มีปัญญาของมัน เวลาสัตว์นะ สัตว์มันก็มีชีวิต เห็นไหม สัตว์นั้นมันรักครอบครัวของมัน มันรักหมู่คณะของมัน มันรักฝูงของมัน มันดูแลรักษาฝูงของมัน มันจะไม่ให้ฝูงอื่นมาทำลายฝูงของมัน แล้วมนุษย์ล่ะ? มนุษย์ต้องมีศีลธรรม จริยธรรม ถ้ามีศีลธรรมนะ คนที่มีศีลธรรม มีจริยธรรมขึ้นมา มันจะรู้จักมีความกตัญญูกตเวที

ถ้ามีความกตัญญูกตเวทีนะ ใครมีคุณ? คนที่มีคุณที่สุดคือพ่อกับแม่ ถ้าไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ จะไม่มีชีวิตที่มานั่งกันอยู่ที่นี่ ที่มีชีวิตนั่งอยู่ที่นี่เพราะไปเกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เห็นไหม พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะพ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา สิ่งที่ได้ชีวิตนี้มาแล้ว จะทำคุณงามความดีอย่างไร จะทำบาปอกุศลอย่างไร มันก็ตกกับชีวิตนี้ แต่พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา แต่ชีวิตนี้จะต้องมีสติ มีปัญญาเพื่อเอาชีวิตนี้ เพื่อเข้าไปสู่คุณงามความดี

แต่คุณงามความดี คุณงามความดีทางโลกเวลาเขาแข่งขันกันนะ โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ เวลาเขามีลาภ มีสักการะกันเราแสวงหากัน มีลาภ มีสักการะ มีชื่อเสียง มีกิตติ

คุณ นั้นแสวงหากัน มันมีของกลุ่มมันมา มีคูกับสว่าง ในเมื่อมันมีลากมันก็เสื่อมลาภ มียศก็เสื่อมยศ เวลาดีก็ดีใจ แต่ไม่ตั้งใจ ไม่รักษาใจ ไว้รอวันเสื่อมสภาพเลย ถ้าวันไหนมันเสื่อมสภาพมันจะรู้สึกนะ มันสะเทือนหัวใจ เห็นไหม เวลาดีลาภดีใจ เวลาเสื่อมลาภกระวนกระวาย เห็นไหม

เวลาไปวัด คุณงามความดี เวลาทำคุณงามความดีนี้ทำที่ไหนก็ได้ เวลาทำที่ไหนก็ได้ เห็นไหม แต่เรายังทำกันไม่ได้ แต่เวลาทำความชั่วนะมันแอบทำกัน มันทุจริต มันทำกันนะ มันแอบทำ มันซ่อน มันเร้น มันแอบทำ ทำไมไม่ทำที่เปิดเผยล่ะ? แต่เวลาที่จะเปิดเผย คุณงามความดีนี้เราจะทำที่เปิดเผย ถ้าเราทำที่เปิดเผย แม้แต่สมบัติทางโลกนะ สมบัติที่เราหามาว่าเป็นของเรา มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย

นี่เวลาเกิดมานะ ชีวิตนี้มีค่าที่สุด สิทธิเสรีภาพ สิทธิที่เขาจะได้สิ่งใดมา เขาต้องมีผู้ที่เป็นเจ้าของสิทธิ์ ชีวิตนี้เราเป็นเจ้าของจิต เราเป็นเจ้าของความรู้สึก เราเป็นเจ้าของสิทธิอันนี้ แล้วสิทธิอันนี้เรามองข้ามกันไป เรามองข้ามไปสู่ที่ปัจจัยเครื่องอาศัย เรามองข้ามชีวิตนี้นะ ถ้าบอกชีวิตมีค่าๆ อ้าว เราไม่ต้องทำอะไรเลยมันก็จะมียุคค่าของมันใช่ไหม? ถ้าพูดอย่างนี้มันก็พูดแบบกิเลสใจ เอาสี่ข้างเข้าดูใจ เอาสี่ข้างเข้าดูว่าถ้าความดีก็คือความดีใจ ไม่ต้องทำอะไรก็เป็นความดีเลย

ถ้าขอนไม้เป็นความดีนะ เวลาขอนไม้ ต้นไม้ล้มแต่ละต้นนะ ต้นไม้มันล้มลงไป มันจะเป็นที่พักอาศัยของสัตว์ สัตว์มันจะเกิด แมลงจะมากเกิดทุกอย่าง ต้นไม้ต้นหนึ่งนะมันยังเป็นประโยชน์กับโลกมหาศาลเลย แล้วชีวิตของเรามันดีกว่าต้นไม้ไหม? ดีกว่าธาตุไหม? มันมีสติ มีความรู้ มีความรู้สึกใช่ไหม? ถ้ามีความรู้สึก เห็นไหม มีค่าเพราะว่ามันทำคุณงามความดีก็ได้ ทำความชั่วก็ได้ แล้วถ้าคุณงามความดี

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธ เราเป็นเจ้าของศาสนา เราควรจะรู้อยู่แล้ว แต่เวลาหน่วยราชการเขาชักชวน เขาก็ชักชวนปลุกพื้นฐานเพื่อเด็กใช่ไหม? เด็กเล็ก เด็กน้อย วัฒนธรรมเราไม่ปลุกฝังเข้าไปมันไม่มีหรอก สิ่งที่เขาทำมันก็ถูกต้อง มันเพื่อวัฒนธรรมประเพณี เพื่อเด็กน้อย เพื่ออ่อนอ่อน เพื่อความเข้มแข็ง คุณเวลาผู้ใหญ่เรา เราฝากชาติ ฝากวัฒนธรรมต่างๆ ไว้กับเด็กๆ เราหวังกับเด็กนะ เราหวังกับเด็ก ให้เด็กเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาที่เป็นคุณงามความดี

ฉะนั้น สิ่งที่เขาทำกันเขาก็ทำเพื่อเด็ก แต่เราโตแล้ว เราไม่ใช่เด็ก เราโตแล้วเราต้องมีความรู้สึก มีความนึกคิดสิ เราทำไมต้องให้คนมาเซ็นครกขึ้นภูเขาล่ะ? เราทำของเราก็ได้ ถ้าเราทำของเราได้นะ สิ่งในโลกเขาแสวงหากัน โลกธรรม ๘ สิ่งที่เราแสวงหากัน เราแสวงหาความร่วมมือเย็นเป็นสุข

“สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี”

จิตที่มันฟุ้งซ่าน จิตที่มันเห่อเหิม จิตที่มันทุกข์ยากอยู่นี้ ปัจจัยเครื่องอาศัยเราก็ต้องหา ถ้าเราไม่มีชีวิต เห็นไหม คุณสิถ้าไม่ปฏิสนธิจิตก็ไม่ได้มาเกิดเป็นคน เกิดเป็นคนขึ้นมาแล้ว ทำคุณงามความดีมันถึงเป็นของมัน แล้วจะทำสิ่งใดก็เป็นของจิตดวงนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เราจะหาความสงบระงับ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วจิตมันอยู่ไหนล่ะ? แล้วอะไรมันสงบล่ะ? นี่สิ่งที่สงบ เห็นไหม ภูเขามันไม่ขยับเขยื้อนเลยนะ ภูเขามันก็สงบของมัน แล้วภูเขามันมีความรู้สึกนึกคิดไหม? ภูเขามันก็เป็นภูเขาใช่ไหม? แต่ภูเรา ในหัวใจเรามันเหยียบย่ำหัวใจของเราล่ะ? ถ้ามันเหยียบย่ำหัวใจของเรา เรารักษาอย่างไร? ภูเขานี้มันสูงนักเขาไปปีนยอดเขาเอเวอเรสต์กัน เห็นไหม เวลาขึ้นไปสูงสุดแล้วนะมันอยู่บนฝ่าเท้าเรา มันอยู่บนฝ่าเท้าเรา

จิตใจก็เหมือนกัน ถ้าเราเห็นมัน ฐิติจิต เราจะเห็นคุณค่าของชีวิตนี้ เห็นไหม ศาสนาสอนที่นี่ ลัทธิต ศาสนาอื่นเขาอ่อนวอนให้พระเจ้าตัดสิน ให้ธรรมชาติตัดสิน แต่ในพุทธศาสนาเราตัดสินเราเอง ความดี ความชั่วเราทำเราเอง ถ้าเราทำเราเอง ก่อนที่จะทำมันก็ต้องมีสติปัญญาไง ถ้ามีสติปัญญา นี่โลกเขาแสวงหากัน แสวงหากันเรื่องโลกๆ เรื่องสมบัติพัสถานของเขา เรื่องศักยภาพทางสังคม แต่เวลาเจ้าชายสิทธัตถะเป็นกษัตริย์ นี่สละราชวังมา แล้วก็ไปอยู่ในป่าในเขา เวลาไปตรัสรู้ ตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ไม่มีใครรับรู้ด้วยเลย มีเจ้าชายสิทธัตถะกับต้นโพธิ์นี่เป็นพยาน แต่เวลาท่านแสดงธรรมจกๆ เห็นไหม เทวดาส่งเป็นชั้นๆ ขึ้นไป

นี่คุณงามความดีมันอยู่ในหัวใจของเรา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันอยู่ที่กลางหัวอกนี้ จะทำดีก็เราทำดี จะทำชั่วก็เราทำชั่ว แล้วคนอื่นจะมีน้ำหนักสิ่งใดกับเรา เห็นไหม โลกธรรม ๘ ลัทธิต ศาสนาอื่นๆ เขาสอน เขาสอนว่าต้องพระเจ้าตัดสิน เราต้องอยู่ในกำมือของเขานะ แต่ในพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์แล้ว เห็นไหม ปฏิเสธหมดพระเจ้าไม่เกี่ยว!

จิตใจที่สงบแล้วนะ ทำคุณงามความดีไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นั่นคือพระเจ้า ใจนี้แหละมันเกิดวาระ มันมีเทวดา อินทร์ พรหม เขามีวาระของเขา ทุกชีวิตนี้มันอนิจจัง มันมีการเกิดและการตาย สถานะต่างๆ มันเปลี่ยนแปลงทั้งนั้นแหละ แล้วสถานะที่เราทำคุณงามความดี เราได้ไปเกิดในสถานะนั้นเราก็เป็นพระเจ้าเสียเอง เราเป็นพระอินทร์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ทุกจิตที่เกิดขึ้น เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะนี้ เคยเป็นมาหมด เคยเป็นมาหมด

ถ้าไม่เคยเป็นนะ คุณติเวลาบุพเพนิวาสานุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย้อนอดีตชาติไปไม่มีต้น ไม่มีปลาย เห็นไหม ไม่มีต้น ไม่มีปลาย ไม่มีที่ไปที่มา นี่มีที่ไปที่มา ฐิติจิต แต่ไม่มีต้น ไม่มีปลาย ไม่มีกำหนดระยะเวลาของมัน นี่มันทำสิ่งนี้มาตลอด ถ้าทำสิ่งนี้มาตลอด การเวียนตายเวียนเกิดเราเป็นมาทั้งนั้นแหละ ถ้าเราเป็นมาแล้ว แต่พอเราสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพันธุกรรมของจิต

ลายมือคนไม่เหมือนกัน ความรู้สึกนึกคิดของคนไม่เหมือนกัน ถ้าความรู้สึกนึกคิด เห็นไหม นี่เอตทัคคะ พระอรหันต์ ๘๐ องค์ก็ไม่เหมือนกัน เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน สะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แต่วิธีการ เวิร์กกรรมแต่ละจิตที่มันสร้างมาแตกต่างกัน ความรู้สึกนึกคิดของคนถึงแตกต่างกัน การกระทำของคนถึงแตกต่างกัน ทำโดยสูตรสำเร็จ ทำเป็นสูตรไม่มี

ในธรรมวินัยนี้ ศีล สมาธิ ปัญญา เห็นไหม เวลามรรค ๘ มรรคญาณที่มันหมุนไป มรรคสามัคคีมันเป็นจุดอันเดียวกัน อริยสังขมอันเดียวกัน แต่วิธีการที่มันแตกต่างกัน แตกต่างกัน ตรงไหน? แตกต่างตรงจรตนิสัย ถ้าไม่ตรงจรตนิสัยมันก็ไม่แกกิลเลสเรา ใครรักสิ่งใด ใครชอบสิ่งใดอย่าตะนะ ถ้าเราไม่รักไม่ชอบ เขาทำอย่างไรเราก็ไม่สะเทือน แต่ถ้าเรารักเราชอบ ใครอย่าตะนะ ใครอย่าตะนะ

คนเรานะ ทุกคนต้องเห็นแก่ตัว โดยธรรมชาติของกิเลส ทุกคนเห็นแก่ตัว แล้วพอจิตสงบเข้ามามันจะไปฐิติจิต ไปแกกิลเลสที่จิตนั้น ถ้ากิเลสนะมันไม่ให้ตะ มันผลักออก มันส่งออกหมดนะ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมดา ธรรมะมันมีอยู่แล้ว นี่มันไม่ได้ตะมันเลย มันปกป้องตัวมันไว้ แล้วมันส่งออกหมด มันบอกทุกข้ออื่นได้แกกิลเลสแล้ว นี่ได้แกกิลเลสที่อื่นหมดเลย แต่ตัวมันเองมันไม่เห็นตัวมันเอง เห็นไหม

นี่เวลาครูบาอาจารย์บอกว่าทำให้จิตสงบก่อน ถ้าจิตสงบระงับเข้ามามันมีความสุข มีความสุขที่ว่าคนเราแบกหามสิ่งใดมาหนักหน่วงมาในหัวใจทั้งนั้นแหละ แล้ววางลง วางลง ก็

วางลงเท่านั้นแหละ วางลงแล้วเราอยู่ไหนล่ะ? นี่สิ่งใดที่เราแอบเหงื่อต่างน้ำมาเราวางลง เราปลดวางภาระเราได้ พอปลดวางภาระเราได้ นี่จิตเริ่มสงบ จิตสงบบ่อยครั้งเข้าจนเป็นสมาธิ พอจิตเป็นสมาธิ คนเราจะฟังพินิจสิ่งใด ถ้าเราไม่ตั้งใจเราจะเห็นพรั่มัว แต่ถ้าเราทำให้ความสงบระงับ เราตั้งให้มัน ว่าคนวิ่งจะเห็นภาพพรั่างๆ คนเดินก็ไม่เท่าไร เพราะทุกคนยืนอยู่ ถ้าจิตมันสงบระงับบ่อยครั้งเข้า จนมันเป็นสัมมาสมาธิ แล้วมันฝึกหัดใช้ปัญญา

ถ้าปัญญาอย่างนี้เกิดขึ้นนะ นี่เขาว่าเห็นกายๆ การเห็นกาย เห็นโดยอุปาทาน เห็นโดยสามัญญสำนึก เห็นโดยสัญชาตญาณมันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ เป็นโลกๆ คือมันมีอยู่แล้วใจ คือว่ามันมีจิต มีผู้รู้ใช่ไหม? มันก็รู้ มันก็เห็นของมัน แล้วเราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เราก็เทียบเคียงได้ใช่ไหม? เรารู้ได้ แต่ถ้าจิตมันสงบระงับตามความเป็นจริงของมันนะ แล้วจิตมันรู้ มันเห็นเอง

ถ้าจิตมันรู้ มันเห็นเอง อย่างเช่นเราเป็นโรคร้ายสิ่งใดก็แล้วแต่ เราไม่รู้ตัวเราว่าเป็นโรคร้าย เราก็กังไม่ตื่นตื่น แต่ถ้าวันไหนเราไปตรวจนะ แล้วหมอบอกว่าเราเป็นโรคร้าย พรุ่งนี้จะตาย เราจะตื่นตื่นมาก อู๊ย น่ากลัวๆ ทั้งๆ ที่มันอยู่กับเรามาตลอดนะ เราไม่รู้หรอก แต่พอหมอบอกเท่านั้นแหละมันตื่นตื่นมาก จิต ถ้ามันไปเห็นกายโดยความเป็นจริงของมัน มันก็เหมือนเห็นโรคร้ายใจ ถ้ามันเห็นโรคร้ายมันจะตื่นตื่น ไอนี้เห็นกาย นี่โรคนี้เขาเป็นโรคร้ายกันก็เห็น เราไม่ได้เป็น โรคนี้เขาเป็นไปเราก็ไม่ได้เป็น

นี่ก็เหมือนกัน เห็นกายก็เห็นกาย เห็นเวทนาจึงเวทนา แล้วมันเป็นอย่างไรต่อไปล่ะ? นี่มันเป็นอย่างไรต่อไป? นี่ใจ ถ้าจิตมันไม่สงบเข้ามาก่อน มันถึงไม่มีสติปัญญา ๔ โดยแท้จริง เราพูดบ่อยมากกว่าสติปัญญาปลอมๆ สติปัญญา ๔ ปลอมๆ คือสติปัญญา ๔ โดยสัญชาตญาณ สติปัญญา ๔ โดยสัญชาตญาณ สติปัญญา ๔ โดยความรู้สึกลึกซึ้ง สติปัญญา ๔ โดยตำรา สติปัญญา ๔ โดยทางวิชาการ สติปัญญา ๔ โดยทางวิทยาศาสตร์ แล้วธรรมล่ะ? ธรรมอยู่ไหน?

ถ้าธรรมมันเป็นจริงนะ จิตสงบเข้ามานะ พอมันรู้ นี่พรุ่งนี้เราจะตาย พอพรุ่งนี้เราจะตาย มันจะตื่นตื่นมาก ถ้ามันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง มันรู้ มันเห็นความเป็นไป ความเป็นโรคต่างๆ สักกายทิฏฐิ ทิฏฐิความเห็นผิดมันจะย้อนกลับมาดูแลมัน เห็นไหม นี่ใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสศพระเจ้าทั้งหมด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสศผู้กำหนดทั้งหมด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฝึกหัดค้นคว้าขึ้นมา จนมรรคญาณทำลายอวิชชาจนสิ้นกิเลสไป นี่ไงเป็นไก่อตัวแรกเจาะอวิชชาออกไป นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี้ เห็นไหม ฉะนั้น เวลาพุทธศาสนาเรา ถึงว่าใครฝึกหัด สมบัติภายนอกเราแสวงหามานะ ใครเกิดมามีอำนาจวาสนา สมบัติในโลกนี้เป็นสมบัติสาธารณะ ใครมีสติ มีปัญญา จะค้นคว้า จะพยายามแสวงหาเพื่อมาเป็นสมบัติของตน

สมบัติในโลกนี้เป็นสมบัติสาธารณะ ใครมีสติ มีปัญญา มีความสามารถ นี่ทำธุรกิจการค้า ประสบความสำเร็จ ก็เอามาใช้ชั่วชีวิตหนึ่ง แต่เวลาถ้าเราเกิดสติปัญญาขึ้นมาจากภายใน มันไม่ใช่สมบัติสาธารณะ เห็นไหม เขาบอกธรรมะเป็นธรรมชาติ ทำไมหลงพ้อบอกไม่เป็นธรรมชาติล่ะ? เป็นธรรมชาติก็หิบบจยเอาสิ มันเป็นเรื่องส่วนตัวบุคคล ธรรมะส่วนตัวตน เป็นผู้รู้ ผู้เห็น ธรรมะของใคร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เห็นไหม เวลาจะมลาไปปรินิพพาน

“เธอจงเห็นสมควรแก่เธอเถิด”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน พระอานนท์พิร่ำรำพันนะ ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานแล้ว แล้วมรรคผลจะหมดเมื่อไหร่?

“อานนท์ เวลาเรานิพพานเราก็เอาแต่สมบัติของเราไป เราไม่ได้เอาสมบัติใครไปเลย”
เห็นไหม เราไม่ได้เอาสมบัติของใครไปเลย

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย”

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติธรรมความเป็นจริงใจ แต่ในปัจจุบันนี้ปฏิบัติธรรมด้วยการคาดหมาย ปฏิบัติธรรมด้วยกระแส ปฏิบัติธรรมด้วยหมู่ ด้วยคณะชักจูงกันไป พระพุทธเจ้าปฏิเสธหมดนะ ความสะอาดบริสุทธิ์เฉพาะตน ไม่มีใครการันตีใครว่าสะอาดบริสุทธิ์ได้ ความสะอาดบริสุทธิ์มันเป็นเรื่องส่วนตัวคนทำขึ้นมา แต่ว่าด้วยมรรคญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสะอาดบริสุทธิ์ ท่านถึงบอกว่าสะอาดบริสุทธิ์

ในสมัยพุทธกาลนะ มีพระสำคัญคนว่าเป็นพระอรหันต์ จะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระไปตักไว้เลย บอกไม่ต้องเข้ามา ให้ไปที่ป่าช้าก่อน ให้ไปที่ป่าช้าก่อน เขาต้องไปที่ป่าช้าก่อน พอไปที่ป่าช้า ไปเห็นซากศพจิตใจมัน

ห้วนไหว จบ ที่ว่าเป็นพระอรหันต์ๆ ไม่ได้เป็นเลย เขารู้ตัวของเขายืนมาเอง นี่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เข้ามา

ฉะนั้น ความสะอาดบริสุทธิ์เป็นเรื่องจำเพาะตน ฉะนั้น คำว่าเรื่องเฉพาะตนนะ แต่ผู้รู้กับ
ผู้รู้เขารู้กัน ผู้รู้กับผู้รู้ ถ้าสะอาดก็คือสะอาด ถ้าไม่สะอาด จะบอกว่าสะอาดขนาดไหน ผู้รู้เขา
หัวเราะเยาะ ผู้รู้เขาหัวเราะเยาะ แต่ แต่พูดออกมาไม่ได้ เพราะ เพราะมันเป็นสมบัติส่วนตัวนี้ไง
สมบัติส่วนตัวใครจะตรวจสอบ แต่ผู้รู้เขารู้ของเขาแล้ว ผู้รู้เขารู้ของเขาแล้ว แต่ผู้ไม่รู้บอก นี่ไง
ว่างๆ ว่างๆ อากาศไง อวกาศไง นิพพานก็จักรวาลนี้ไง ว่างหมดไง ว่าง แล้วจริงหรือเปล่า? ทุกข์
หรือเปล่า? ถ้าทุกข์นี่เป็นความจริงนะ

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา พุทธศาสนานะ นี่วันมาฆบูชา พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์
รวมทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่การันตีว่ามรรคผลมี ทำได้จริง เขาบอกหมดกาลหมด
เวลา ถ้าหมดกาลหมดเวลานะ ทุกข์ก็ต้องไม่มีกับในหัวใจเรา ถ้าที่ไหนมีทุกข์ ที่นั่นมีอริยสัจ

“ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ”

ละด้วยมรรคญาณ แล้วจะเกิดนิโรธ นิโรธะ ความรู้แจ้ง เอวัง